

Toffee

SARAH
CROSSAN

kluitman

Nur 285 / 302

Bisac YAF011000 / YAF058140 / YAF058270

© MMXIX Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXIX Tekst: Sarah Crossan

First published by Bloomsbury Publishing Plc.

Oorspronkelijke titel: *Toffee*

Nederlandse vertaling: Sabine Mutsaers

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Voor Aoife

*They may forget what you said,
but they will never forget
how you made them feel*

*Ze mogen dan vergeten wat je hebt gezegd
maar ze zullen nooit vergeten
wat voor gevoel je ze bezorgde*

Carl W. Buehner

Ze heet Marla

Ze heet Marla
en voor haar ben ik Toffee,
ook al hebben mijn ouders me Allison genoemd.

Of eigenlijk
heeft mijn moeder die naam gekozen;
mijn vader gaf niks om een brullende baby
en om haar naam
op de dag dat ik kwam.

Hij had belangrijkere dingen aan zijn hoofd.

En nu
ligt Marla te slapen in de kamer naast de mijne
waar de vergeet-mij-nietjes
over het behang klimmen.

Snurkend
ligt ze op haar rug, haar mond

open.

Soms wordt ze 's nachts
jammerend
wakker,
maaiend met haar armen, smekend
om haar met rust te laten.

Dan haast ik me naar binnen
en streel haar arm met mijn vingertoppen.
Ik ben bij je. Stil maar.
Je hebt gewoon een akelige droom.

Meestal helpt dat:
ze kijkt naar me op
alsof ik de laatste ben die ze had verwacht,
ze doet haar ogen dicht en
zweeft weer weg.

Het matras op mijn bed is zo zacht dat ik erin wegzak.
De katoenen lakens zijn dun als papier
doordat ze te vaak gewassen zijn.
Voor het raam vitrage, geen gordijnen;
het licht van de straatlantaarns schijnt fel naar
binnen.

Dit is niet mijn huis.
Dit is niet mijn kamer.
Dit is niet mijn bed.

Ik ben niet wie ik zeg dat ik ben.
Marla is niet wie ze denkt dat ze is.

Ik ben een meisje dat probeert te vergeten.
Marla is een vrouw die dingen probeert te onthouden.

Soms ben ik treurig.

Soms is zij boos.

En toch

ben ik hier in dit huis

veel gelukkiger

dan ik ooit ben geweest.

Bij het busstation

Een man met een baard komt
naast me zitten op het bankje
bij het busstation.

Hij heeft gescheurde, vieze nagels.

In de neuzen van zijn gympen zitten gaten.

Jij ook een Pringle?

Hij haalt een rode bus onder zijn kaki jas tevoorschijn.

Ik deins achteruit

en kijk strak naar de rugzak bij mijn voeten,
volgepropt met kleren en broodjes.

Ik kon niet veel meenemen –

ik had ook niet veel om mee te nemen.

Zo! Wat is er met je gezicht gebeurd?

De man tuurt ernaar, krakend kauwend op de Pringles
en hij schuift dichterbij.

Er zitten kruimels op zijn jas
en in zijn baard.

Zo te zien heeft iemand je goed te pakken gehad.

Ik wend me af

en hoop

dat hij denkt dat ik hem niet verstaan heb,
dat hij me aanziet voor een buitenlandse.

Zo voel ik me vandaag,
een vreemdeling, nu al ver van huis,
in een wereld vol rumoer en rotzooi.

Er stopt een bus. Ik geef de chauffeur mijn kaartje,
een geel papiertje om hier weg te komen,
contactloos betaald met mijn vaders pinpas.

Wegloper.
Leugenaar.
Dief.

Ik ga bijna helemaal achterin zitten
en druk mijn voorhoofd tegen het
koude, zwetende raam.

Ik reis in westelijke richting
naar Kelly-Anne,
die eigenlijk niet weg wilde –
in ieder geval niet zonder *mij*.

De bus trekt schuddend op.

Ik vertrek.

De ring met robijn

De koffer pulde uit in het midden
alsof hij te veel gegeten had.

Ze moest hem de vorige dag al hebben ingepakt.
Gepland.

Het spijt me, Allie, ik moet hier weg.

Het wordt steeds erger met hem.

Kelly-Anne deed de ring met robijn af die ze
van mijn vader had gekregen.

Haar gezicht was opgezwollen en bleek.
Al weken geen lachje meer.

Maar toch.

Niet weggaan.

Ik trok aan haar jas.

Ga dan met me mee.

Haar blik gericht op de klok aan de muur,
haar voeten in laarzen gestoken.

*Dan zoeken we een goedkope kamer en
we verzinnen wel wat, oké?*

Gooi wat spullen in een tas.

Maar wel snel.

Toe nou. Opschieten!

Ik liet haar los.

Hou je niet van hem?

Het is een schoft, Allie.

Ze had een blauwe plek op haar arm als bewijs.

Hou je dan niet van mij?

Ik kan niet blijven. En ik kan het niet uitleggen.

Ze keek naar de ring.

Jij zou het als geen ander moeten begrijpen.

Dat doe ik ook, maar...

Mijn voorhoofd gloeide.

Mijn knieën zaten op slot.

Hij heeft toch ook zijn goede kanten?

Hij werkt heel hard.

Hij is moe.

Allie...

Samen zouden we hem gelukkiger kunnen maken.

Wij met z'n tweeën.

We kunnen het toch proberen?

Ik kan het niet meer, snauwde ze.

Ze rukte aan mijn pols.

Ze had me nooit eerder
pijn gedaan,
maar nu deed ze dat
des te meer.

Je hoeft hier niet te blijven.

Onbedoeld gebaarde ze naar de spiegel –
naar zichzelf.
Haar spiegelbeeld keek strak terug,
gebroken en
niet overtuigd.

Wat zij niet begreep was dat
ik geen keuze had.
Ik moest wel blijven.

Hij was mijn vader, niet mijn vriend.

Je kunt niet zomaar weglopen van je ouders.

Wie had ik nou, behalve hem?
Wie had hij, behalve mij?

Ik stond te snikken in de gang.
Kelly-Anne haalde een verfrommeld tientje uit haar
tas,
met een muntje van een pond erin gevouwen, als een
cadeautje.

*Hier, zei ze,
alsof geld het goed zou maken.
Als ik een plek gevonden heb, bel ik je.
Je moet sterk zijn, en maak hem niet kwaad.
Zeg dat je me niet hebt zien weggaan.
Laat hem geloven dat ik nog terugkom,
dan gaat hij me niet zoeken.*

En dat was het dan.

Van achter het raam keek ik haar na,
bang voor wat er zou gebeuren als
mijn vader thuiskwam
en zou ontdekken dat zijn verloofde was vertrokken;
de verlovingsring lag op het haltafeltje.
Dezelfde rode robijn die van mijn moeder
was geweest,
in de tijd dat hij nog het meest van háár
hield.

M5

Dit moet wel de langste weg op aarde zijn.

Asfalt, asfalt en nog eens asfalt.

Ik speel wat met mijn telefoon,

volg de grillige blauwe streep naar Bude.

Een paar maanden geleden zou ik onderweg

botte emoji's naar Jacq gestuurd hebben

en stiekem foto's hebben gemaakt

van de losers in de bus

die met open mond liggen te slapen.

Nu heb ik niemand om berichten aan te sturen

en niets om naar terug te gaan.

Ik hoop dat Kelly-Anne nog plaats voor me heeft

in haar leven.

Asfalt, asfalt en nog eens asfalt.

De langste weg op aarde.

Bude

Emmertjes en schepjes

hangen aan een luifel.

In de lucht schreeuwen witte reuzenmeeuwen.

Een stel snaterende meisjes slurpt ijs uit hoorntjes
ondanks de motregen.

Eén meisje blijft achter

en huppelt dan achter de anderen aan.

Wacht op mij!

Ik sleep mijn tas met me mee

het trapje

van de bus af,

het trottoir op,

en ik snuif de zoute lucht op.

Ik heb een adres op een strookje papier,

en een kaart op mijn telefoon.

Het is drie kilometer naar Kelly-Annes huis.

Voorgoed

Een man in een geblokt voetbalshirt
doet de deur open. *Ja?*
Hij staart schaamteloos naar mijn wang.

Is Kelly-Anne thuis?
Mijn schouders branden.
Ik zet de rugzak neer.

Kel? Nee.
Die zien we vast nooit meer.
Ze is ervandoor, hè?
Hij raapt reclamefolders van de mat,
bladert erdoorheen,
 loopt naar buiten
 en gooit ze in een vuilcontainer.

Ze zit in Aberdeen.
Een baan als verkoopster. Ik krijg nog huur van haar.
Hij peutert in zijn oor en kijkt naar zijn vinger
alsof hij hoopt op een fascinerende ontdekking.
Bel haar anders even. Niet dat ze opneemt.

Zal ik doen.
 Ik zeg maar niet
dat ze niet meer op mijn berichten reageert,

of dat het weinig zin heeft
als zij in Aberdeen zit en
ik net naar Cornwall ben gekomen.

Een heel land van elkaar verwijderd.

Gaat het een beetje?

De man kijkt aandachtig naar mijn rugzak.

Ik ga maar weer eens, zeg ik.

Kun je wel ergens terecht?

Zijn blik is vriendelijker nu.

Een kat geeft kopjes tegen zijn gympen.

Ik weet het niet.

Thuis niet,

Dat weet ik wel.

De plek

Ik tik
tegen mijn wang
met mijn
vingertoppen.

Hij gloeit nog steeds.

Schuur

De hemel wordt gekneusd door het geknal van
vuurwerk
en de schemer ruikt vaag naar kruit,
ook al is Guy Fawkes-avond pas over een paar weken.

Recht voor me
scheidt een grindpad
twee rijen tuinen,
en ook al zegt Google Maps
dat ik rechtsaf moet,
ik neem het pad terug naar de stad,
in de richting van de zee.

In de ene tuin
een kas met beschimmelde ramen.
In een andere
een berg speelgoed in de vorm van een piramide.
In de volgende
een stapel ligstoelen en klaptafeltjes.

Maar tegen het einde van het grindpad
staat een bouwvallige schuur,
met de deur op een kier,

in de schaduw van een verlaten huis –
geen licht daarbinnen,
klimop als kant voor de ramen.

Ik glip door een gat in het hek,
duw de schuurdeur open
en sluip naar binnen.

De vloer is bezaaid met roestige verfblikken,
een gescheurde zak cement.
Zwaar gereedschap hangt aan haken;
het enige raampje kijkt uit op het pad
en heeft een kapot vest als gordijn.

Ik kan mijn trui als kussen gebruiken.
Ik kan met mijn voeten tegen de deur gaan liggen.

Er zijn slechtere schuilplaatsen.

Niets

Ik kijk op mijn telefoon
ook al staat het geluid niet uit,
en al zou ik een ping heus wel gehoord hebben.
Maar er is nog niks van Kelly-Anne.

En ook niet van mijn vader.

Ik probeer hoe het ligt,
stel me de zon van morgen voor
en smeed dat de slaap me zal opslokken
voordat de nacht in alle hevigheid toeslaat
en de angst wordt ingeschakeld –
niet voor ratten of muizen
die misschien, in de nacht
aan mijn gloeiende wang knagen
alsof het een stuk vlees van de barbecue is,
mals en beschikbaar,
maar voor mensen
en wat zij kunnen aanrichten
bij een toch al beschadigd meisje
dat helemaal
alleen
in het donker ligt.